

[Indenrigsministeren.]

tanken, at betalingstaksterne i forbindelse med tilskuddet i medfør af sygehusloven i det væsentligste skal kunne dække udgifterne ved disse institutioners drift.

I § 8 C. findes endvidere en regel om, at patientens opholdskommune skal udrede hele betalingstaksten eller en del af denne. For behandling på ambulatorier skal kommunen betale den fulde takst ud fra den betragtning, at ambulatoriebehandlingen bør være vederlagsfri for patienten. Drejer det sig om indlæggelse på behandlingshjem, er kommunens betalingspligt derimod begrænset til den del af taksten, der ikke udredes af patientens sygekasse. Er patienten ikke nydende sygekassemedlem, kan der blive tale om at pålægge kommunen at udrede den del af taksten, der måtte overstige betalings-taksten på patientens hjemstedsygehus.

Af kommunernes udgifter til hel eller delvis dækning af taksten opnår de ifølge forslaget § 8 D. refusion af i alt $\frac{7}{10}$, således at de selv kun kommer til at bære $\frac{3}{10}$ af disse udgifter.

I § 8 E. er det foreslået, at der med tilslutning af finansudvalget kan ydes lån eller tilskud til etableringen af disse institutioner. Dette forslag skal bl. a. ses på baggrund af, at udgifter til forrentning og afskrivning ikke kan medtages ved opgørelse af de tilskudsberettigende udgifter i henhold til sygehusloven.

En udbygning af behandlingsinstitutionerne i større omfang bliver næppe til virkelighed i den allernærmeste fremtid. Forslagets gennemførelse medfører vel i første omgang hovedsagelig, at der lægges faste rammer for statens og kommunernes deltagelse i udgifterne ved driften af de allerede eksisterende ambulatorier og behandlingshjem. Det er imidlertid mit håb, at den foreslåede refusionsordning vil anspore både kommunerne og de private organisationer, der beskæftiger sig med de alkoholskadedes problemer, til at gå aktivt ind i arbejdet med oprettelsen af nye ambulatorier og behandlingshjem i det omfang, der skønnes at være behov herfor.

Med hensyn til de ændringer i sociallovgivningen, der er nødvendige og ønskelige som følge af nærværende lovforslag, henvises til forslag, der senere fremsættes af den højtærede socialminister.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Socialministeren (Bomholt): Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændringer i loven om offentlig forsorg. (Vedrørende arbejdsanstalter m. v.).

Forslaget vedrører i hovedsagen lovens bestemmelser om arbejdsanstalter o. lign., og det bygger på en i februar 1959 af det såkaldte anstaltsudvalg afgivet betænkning om disse spørgsmål.

Med denne betænkning har anstaltsudvalget, der blev nedsat i 1948, afsluttet sin virksomhed. I den forløbne tid har udvalget, der under ledelse af amtmand Wedell-Wedellsborg bl. a. har omfattet repræsentanter for de kommunale organisationer, større kommuner, forsorgsanstalter og filantropiske institutioner samt nogle særligt sagkyndige læger, udført et stort og værdifuldt arbejde, som jeg gerne ved denne lejlighed vil udtrykke min påskønnelse for. Udvalgets arbejde har givet sig udtryk i udsendelsen af ikke mindre end 4 betænkninger og redegørelser. Der er faktisk foretaget en kulegravning af hele dette komplicerede felt af socialforsorgen ud fra næsten alle tænkelige aspekter.

I udvalgets første betænkning i 1953 er der således givet en omfattende redegørelse for anstaltsforsorgens ydre rammer, og på grundlag af en foretaget social-psykologisk undersøgelse af klientelet på arbejdsanstalterne blev der i 1955 af udvalget udsendt en redegørelse herom. De oplysninger, der er nedfældet heri, vil også fremover kunne være af stor betydning ved det fortsatte arbejde med disse problemer.

Allerede i den første betænkning fra udvalget blev der også rejst spørgsmål om forskellige lovændringer, og der blev specielt stillet forslag om ændringer i forsorgsloven med henblik på en eventuel ratifikation af Europarådets konvention om menneskerettigheder. Dette forslag blev i det væsentlige gennemført ved en lov af 25. februar 1953, hvorved bl. a. lovens hidtidige regler om hensættelse til tvangsarbejde blev indskrænket til et minimum.

En særlig opmærksomhed har udvalget helliget alkoholistspørgsmålet under hensyn